

I

**Teatre Nacional
de Catalunya**

EL CANAL
CENTRE D'ARTS
ESCÈNIQUES
SALT/GIRONA

PRESENTEN

JOAN MARAGALL : LA LLEI D'AMOR

Una adaptació de Carles Guillén i Joan Ollé sobre la obra de Joan Maragall

Una producció de
EL CANAL i
Teatre Nacional de Catalunya

ESTRENA

Teatre Municipal de Girona, 9 octubre a les 21h

PRESENTACIÓ DE L'ESPECTACLE

M'he emportat de vacances l'obra completa de **Joan Maragall**, poeta de qui aquest 2010 recordem els cent cinquanta anys del naixement i el centenari de la mort. **Maragall**, burro de mi, no formava part dels meus poetes de capçalera; no vaig entrar mai en la seva escriptura més enllà dels seus versos més coneguts, que em sonaven a jocs florals, de gran qualitat, però a englantina i flor natural, a apocat, a cursi, a passat. Ja ho va dir **Machado**: l'Espanya que menysprea el que ignora; és a dir, un servidor.

Un servidor observava el paisatge de la manera com no s'ha de mirar. Em deia: «¿Com pot parlar de floretes, muntanyes, sardanes i vaques cegues aquest home quan ja només falta un quart de segle perquè **Salvador Dalí** i **Luis Buñuel** rodin *Un chien andalou*? ¿Com van poder mossèn **Cinto** i el seu *Atlàntida* ser contemporanis de **Verlaine**, **Rimbaud** o **Baudelaire**? !Però, a quin país vivíem!

Doncs vivíem en un país per fer, sense personalitat ni llengua, envaït políticament i culturalment per un altre de «gairebé africà», en paraules del poeta. I, enmig d'aquest panorama, **Joan Maragall**, burgès catòlic de Sant Gervasi que parla anglès, francès i alemany, té tretze fills i viu de renda, s'alça com un gegant entre capgrossos, imaginant un país vivible, educat i just.

Seria groller reduir els mèrits de **Joan Maragall** a l'àmbit de la poesia: és un pensador polític i social de primer ordre, alhora que un idealista convençut que l'únic manament de la llei del seu Déu és l'amor. Si bé en molts dels seus poemes s'endevina la data en què van ser rimats, alguns articles periodístics com *!Visca Espanya!* o *La iglésia cremada* semblen escrits avui, i avui encara podrien inquietar fortament el Tribunal Constitucional o el Vaticà.

Des del convuls entusiasme de qui acaba de descobrir un nou continent, n'aconsello a aquells que el desconeguin una atenta lectura en aquest any seu. Només es poden trobar amb un problema: que quan vagin a la llibreria i el demanin, els enviïn a una llibreria de vell perquè aquest senyor és d'una altra època.

JOAN OLLÉ

FITXA ARTÍSTICA

Direcció **Joan Ollé**
Adaptació **Carles Guillén i Joan Ollé**

Intèrprets **Joan Anguera, Paula Blanco, Montserrat Carulla,
Rosa Muñoz, Victòria Pagès, Albert Pérez, Àngels Poch,
Fèlix Pons i Vicky Peña (veu en off)**

Cor Lieder Càmera
Director **Xavier Pastrana**
Solista **Mariona Fernández**
Arrajaments **Feliu Gasull i Xavier Pastrana**

Músiques de: **Feliu Gasull, Edvard Grieg, Cristòfor Taltabull,
Enric Morera, Pep Ventura, Xavier Ribalta, Richard Wagner,
Gioachino Rossini, Lluís Millet, Henry Purcel i Tomás Luis de Victoria.**

Moviment actoral **Andrés Corchero**
Escenografia **Sebastià Brosa**
Vídeo **Eugenio Szwarczer**
Vestuari **Miriam Compte**
Il·luminació **Lionel Spycher**
So **Damien Bazin**
Caracterització **Núria Llundell**
Ajudant Direcció **Iban Beltran**

Ajudant Escenografia **Jorge Salcedo**
Ajudant Vestuari **Xenia Gasull**

Ajudant en pràctiques d'escenografia de l'escola EINA **Mercè Lucchetti**

Cap tècnic **Mateu Vallhonestà**
Regidoria **María de Frutos**
Tècnic llums **Carles Borràs**
Tècnic de so **Damien Bazin**
Tècnic de vídeo **Eugenio Szwarczer**
Maquinista **Jorge Salcedo**
Perruqueria i maquillatge **Núria Llundell**
Sastresses **Xènia Gasull i Sara Novellas**

Construcció Escenografia **Escenografia Moià S.L.**
Tematització Escenografia **D bolit SCCL**
Confecció Vestuari **Goretti Sastreria Teatral**
Fotografies **David Ruano**

Ajudant producció **Lorena López**
Producció executiva **Lola Davó**
Direcció de producció **Josep Domènech – Bitò Produccions**

Agraïments: **Pere Maragall (Arxiu Joan Maragall), Xavier Basiana (Nau Ivanow), Antoni Puigverd
i Lluís Soler**

BIOGRAFIA DE JOAN MARAGALL

Joan Maragall i Gorina

Barcelona, 10 d'octubre de 1860 — Barcelona, 27 d'octubre de 1911

Escriptor.

A catorze anys, acabat el batxillerat, el seu pare volgué incorporar-lo a la indústria tèxtil familiar, però topà amb la seva resistència, i, finalment, li permeté d'ingressar, el 1879, a la facultat de dret. Aquest enfrontament amb el pare, fabricant, marcà profundament, segons ell mateix explicà en unes *Notes autobiogràfiques*, la seva concepció de la literatura com a passió total i com a activitat rebel i socialment marginada.

L'acabament de la carrera (1884) fou l'inici d'una nova crisi: la de la contradicció entre les seves aspiracions romàntiques i la perspectiva d'una probable adaptació a una pacífica vida burgesa. Vers el 1890 ja havia resolt la crisi, gràcies a una resignada acceptació de la seva pertinença a la pròpia classe, la qual, tanmateix, tot i que reconeixia com a seva, menyspreava, no tant per les seves característiques genèriques com per les seves peculiaritats locals: mediocritat, conservadorisme, manca de refinament. Dos fets coronaren aquest seu procés d'integració: l'ingrés (1890) al *Diario de Barcelona* i el casament (1891) amb Clara Noble, d'ascendència no catalana (de qui tingué 13 fills). Alhora, però, se li anava consolidant la vocació literària a mesura que creixia la seva cotització entre un grup reduït —però molt prestigiós— d'intel·lectuals (entre els quals, Josep Yxart), que el 1891 li publicaren, com a present de noces, la seva primera *plquette*, *Poesies originals i traduccions*.

La novetat de la seva poesia consistia en un rebuig molt conscient de la retòrica del Romanticisme autòcton i un retorn a l'expressió senzilla d'experiències afectives reals, feta, no pas en termes introspectius, sinó a través de visions de la natura. A la darrerria del 1892 la seva vocació intel·lectual era ja fermament establerta. D'una banda, la seva condició d'hereu burgès, plenament assumida, li permetia de lliurar-se a la literatura amb una dedicació professional absoluta, sense, però, haver de dependre'n econòmicament. De l'altra, concebia i duia a la pràctica l'ambició d'esdevenir l'agitador de la burgesia empenyent-la cap a una ideologia dinàmica, cosmopolita i moderna.

BIOGRAFIA DE JOAN MARAGALL

La seva campanya periodística de 1892-93 és, en resum, un dels factors bàsics en l'aparició del Modernisme. En aquest interval de temps visqué en un estat d'exacerbada febre ideològica: rebutjà tota tradició, defensà l'aventurisme intel·lectual i professà un aristocratism anarquitzant i nietzscheà. És l'actitud expressada en poemes com *Paternal* i *Excelsior*, del seu llibre *Poesies* (1895), que s'obre amb *L'oda infinita* (1888), on Maragall exposa una doctrina poètica a la qual restà fidel sempre més. Dues idees hi són fonamentals: la del poeta com a visionari i mèdium d'una realitat transcendent que, tanmateix, només pot ésser copsada, en moments de gràcia, a través de les seves manifestacions naturals i mitjançant els sentits, i la de la inextricable identificació de poesia i vida. Aquesta poètica rep plasmació pràctica en les visions de paisatge de la secció *Pirinenques*, entre elles la del famós poema *La vaca cega*. El primer recull revela allhora unes inclinacions decadentistes típiques del moment inicial del Modernisme.

Maragall reaccionà aviat en contra, veient-hi un malaltís perill d'impotència, i tornà a defensar un vitalisme optimista, que considerà més adient amb la conjuntura històrica catalana i amb el que veia com a trets essencials de la "raça". En això coincideix amb un moviment més ampli, dins el Modernisme, de rebuig del decadentisme, que reflecteix un punt dolç històric d'equilibri entre les vel·leïtats messiàniques i rebels dels joves intel·lectuals i els interessos d'una burgesia temptada pel nacionalisme com a opció política. En els poemes recollits el 1900 a *Visions i Cants* Maragall aportà a aquesta ideologia dos elements essencials: el mite, en les *Visions* —intents de trobar en el llegendari "Las madres del alma catalana"—, i l'himne, en els *Cants*.

Els primers anys del s. XX, però, el nacionalisme es configurà sobretot en un corrent concret de caire conservador, catòlic i tradicionalista. Maragall s'identificà, no sense una certa resistència íntima, amb aquesta línia ideològica dominant. Els seus articles — *Artículos* (1904), edició d'homenatge— expressen sovint posicions idèntiques a les dels dirigents de la Lliga Regionalista, i es fa un costum de comentar els texts pastorals del bisbe Torras i Bages. *Les disperses* (1904) apleguen poemes originals i versions de Goethe, de qui havia publicat *Ifigènia a Tàurida* (1898).

BIOGRAFIA DE JOAN MARAGALL

En el nou recull *Enllà* (1906) la seva poesia perd el to més exaltat i la primacia de la intenció nacionalista i es concentra en la vena naturalista; Maragall hi sotmet el mite del comte Arnau a una pregona i significativa revisió.

La seva concepció de la poesia, exposada en l'*Elogi de la paraula* (1903, ampliada en l'*Elogi de la poesia*, 1909), revela una posició militant contra l'esteticisme i el cosmopolitisme tant d'una certa tendència modernista (Zanné, Alomar, etc) com del naixent Noucentisme. Maragall esdevingué, així, el pontífex d'una nova onada de modernistes de procedència rural (Puig i Ferrer, Víctor Català, Bertrana, etc), visionaris i anarquitzants, però també fomentà, involuntàriament, una reacció localista i tradicionalista (Via, Busquets i Punset, etc).

A partir del 1906 es produí en ell un altre canvi de direcció, que esdevingué més obvi arran de la crisi de la Setmana Tràgica, davant la qual —i gairebé sol entre els intel·lectuals— reaccionà insistint en la part de greu responsabilitat que hi pertocava a la burgesia catalana (són famosos els seus articles *Ah, Barcelona...*, *La ciutat del perdó* i *L'església cremada*, el primer i el darrer publicats en *La Veu de Catalunya*; el segon no ho fou per indicació de Prat de la Riba). La nova actitud és reflectida en els poemes del seu darrer llibre, *Seqüències* (1911), sota la forma del retorn a un to d'exaltació vitalista, a un individualisme agressiu, als aspectes més heterodoxos del seu pensament, atenuats els anys anteriors, i al desig d'inquietar i d'excitar el lector; en aquest llibre publicà l'*Oda nova a Barcelona* i el famós *Cant espiritual*.

Aquest segon nietzscheanisme fou matisat, però, per una nova idea, que constituí el tema bàsic de *Nausica* (1913) i de la tercera i darrera versió del mite arnaldià: la de la redempció a través de la renunciació. Aquesta actitud, que cal qualificar de messiànica, coincideix amb la de molts altres modernistes i reflecteix llur reacció defensiva, atada per la conjuntura política i social, contra la disciplina ideològica del Noucentisme. La mort el sorprengué, plenament actiu, en aquesta crisi que, en un pla general, era a punt de resoldre's amb el triomf noucentista.

Fou membre fundador de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, mestre en gai saber, president de l'Ateneu Barcelonès i amic i noble contradictor d'Unamuno (l'*Epistolari* d'ambdós fou publicat el 1951). Col·laborà sovint en *La Renaixença*, *La Veu*

BIOGRAFIA DE JOAN MARAGALL

de Catalunya, L'Avenç i Catalònia. Traduí Novalis, Goethe, Nietzsche, Homer, etc. La seva actitud, cívica però independent, li féu rebutjar una candidatura política oferta per la Lliga. Fou processat a causa d'uns articles. Les principals edicions de les obres completes aparegueren en 1912-13, en 1929-30 (edició dels fills), el 1947 i el 1960.

Font: Gran Enciclopèdia Catalana (www.grec.net)

L' EQUIP ARTÍSTIC

JOAN OLLÉ Director

Professor de l'Institut del Teatre, director del STI (Sitges Teatre Internacional) del 1992 al 2001. Ha estat membre de l'Equip de Direcció Artística del Teatre Lliure el 2003 i el 2004. Es va iniciar com a director d'escena amb els muntatges de *Yo era un tonto y lo que he visto me ha hecho dos tontos* (1974) i *Nocturn per acordió* (1975), espectacles a partir de textos de Joan Salvat-Papasseit de la companyia Dagoll-Dagom. Els anys 1977 i 1978 va dirigir dos èxits seguits que van consolidar la seva carrera: *No hablaré en clase*, de Josep Parramon i el mateix Joan Ollé i *Quan la ràdio parlava de Franco*, de Josep Mª Benet i Jornet i Terenci Moix.

Entre els muntatges que va dirigir als anys vuitanta cal esmentar *Els Pledejaires*, de Jean Racine (1983); *Baal* de Bertolt Brecht al Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya; *Crímenes y locuras del traidor Lope de Aguirre*, de J. Sanchis Sinisterra amb el Teatro Fronterizo i Teatropolitán (1986); *Antígona*, de Salvador Espriu al Festival de Teatro Clásico de Mérida (1987) i *Un any sense estiu*, de Catherine Anne, a la Gàbia Teatre (1988). Als noranta va dirigir, entre d'altres, *Rossiniana*, de Gioacchino Rossini, Franco Di Francescantonio i Joan Ollé, una producció del Teatre Grec i del Gran Teatre del Liceu (1990); *L'hora dels adéus*, de Narcís Comadira, Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya (1995); *De poble en poble*, de Peter Handke, Festival Grec-96 (Premi Ciutat de Barcelona 1996); *Accident*, de Lluïsa Cunillé, Mercat de les Flors (Premi de les Lletres Catalanes 1997) i *Así que pasen cinco años*, de Federico García Lorca, Festival Grec de Barcelona, Festival de Otoño de Madrid (1998). El 2002 dirigeix *Víctor o els nens al poder* de Roger Vitrac, Sala Fabià Puigserver, i *Fedra* de Jean Racine, una producció de Festival Temporada Alta-2002, Festival Grec de Barcelona i Les Estivales de Perpinyà. El 2003 va estrenar *L'hora en què res no sabem els uns dels altres*, de Peter Handke, al Mercat de les Flors, una producció del Festival Grec de Barcelona i *Cròniques Catalonia Splendens* al XVII Festival Castell de Peralada, amb direcció musical de Jordi Savall. El 2004 va estrenar *Sis personatges en busca d'autor* de Luigi Pirandello, i *L'oncle Vânia*, d'Anton Txèkhov, a la Sala Fabià Puigserver, i *La plaça del diamant* al Festival Castell de Peralada, un espectacle basat en la novel·la homònima de Mercè Rodoreda que ha arribat a les 150 representacions. El 2006 va presentar *L'illa del tresor (cabaret de paraules)*, una versió teatral del programa que va fer des del 1996 en col·laboració amb l'escriptor Joan Barril per a TVC (Premi Nacional de Televisió 2005) i *La veritat de las mentiras*, una lectura amb Mario Vargas Llosa i Aitana Sánchez-Gijón. A la Sala Fabià Puigserver ha estrenat també *El malentès*, d'Albert Camus. I al Festival de Teatro Clásico de Mérida, *Odiseo y Penélope*, de M. Vargas Llosa. El 2007 va estrenar una versió teatral de la novel·la *Soldados de Salamina*, de Javier Cercas, també va dirigir l'espectacle inaugural de la presència de la literatura catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt. La tardor del 2007 dirigeix *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés, espectacle amb el qual s'inaugurava EL CANAL Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona. El 2008 estrena al Festival de Barcelona Grec *El Àngel exterminador*, de Luis Buñuel i Luis Alcoriza i *Yvonne, princesa de Borgonya*, de W. Gombrowicz al Teatre Lliure. El 2009 presenta al Festival Catalan Days a Nova York una lectura dramatitzada de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda amb l'actriu Jessica Lange. També el 2009 estrena *El quadern gris*, de Josep Pla, una coproducció de EL CANAL i el Grec '09 Festival de Barcelona, i *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu. Temporada Alta. TNC Sala Gran. Els darrers muntatges que ha dirigit han estat *El Cafè* de Goldoni, al Teatre Romea, *Rebels amb causa*, a la carpa Ramblers, *El uno y el otro*, de Rafael Campos, al Teatro Arbolé de Saragossa i *Nô*, sobre textos del Teatre Nô Modern de Yukio Mishima al Grec 2010.

L' EQUIP ARTÍSTIC

SEBASTIÀ BROSA

Escenografia

Estudis de disseny d'interiors a l'escola EINA, i d'escenografia a l'Institut del Teatre.

Espectacles destacats: *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC Sala Petita. 2010; *Lluny de Nuuk* de Pere Riera. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *El uno y el otro* de Rafael Campos. Dir. Joan Ollé. Teatro Arbolé. Zaragoza. 2010; *A mi no em diguis amor* de Marta Buchaca. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *M de Mortal* de Carles Mallol. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *El casament d'en Terregada* de Juli Vallmitjana. Dir. Joan Castells. TNC Sala Petita. 2009; *El jardí dels cinc arbres*. A partir de textos de Salvador Espriu. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC. 2009; *Present vulnerable*. Cia. Raravis. Andrés Corchero-Rosa Muñoz. TNC Sala Petita. 2009; *Trueta* d'Àngels Aymar. Dir. Àngels Aymar. TNC Sala Tallers. 2009; *Dublín Carol* de Connor Mcpherson. Dir. Manel Dueso. Sala Beckett. 2008; *Entremès de dos estudiants*. Dir. Iban Beltran. Auditori Sant Francesc. 11a fira de la Mediterrània. Manresa. 2008; *El Àngel exterminador* de Luis Buñuel. Dir. Joan Ollé. Teatre Grec / Palacio de Congresos Expo Zaragoza. 2008; *N&N. Una parella jove busca pis a Barcelona* de Marc Rosich. Dir. Antonio Calvo. Sala Beckett. 2008; *Un fill, un llibre, un arbre* de Jordi Silva. Dir. Antonio Calvo. TNC Sala Tallers. 2008; *Una mujer en transparencia* d'Eva Hibernia. Dir. Eva Hibernia. TNC Sala Tallers. 2008; *Garrick* d'El Tricicle. 2007; *Party line* de Marc Rosich. Dir. Andrea Segura. Sala Beckett. 2007; *Molta Aigua* de Carles Mallol. Dir. Víctor Muñoz i Calafell. Sala Beckett. 2007; *Soldados de Salamina*. Dir. Joan Ollé. Teatre Romea. 2007; *En defensa dels mosquits albins* de Mercè Sàrrias. Dir. Carol López. TNC Projecte T6. 2007; *El jardí abandonat* de Santiago Rusiñol. Dir. Francesc Nel·lo. Espai Escènic Joan Brossa. 2007; *Party line* de Marc Rosich. Dir. Andrea Segura. El Teatret. Festival LOLA d'Esparraguera. Novembre 2006; *Vells temps* de Harold Pinter. Dir. Rosa Novell. Sala Beckett. Festival Grec 06; *Last chance (última oportunitat)*. Direcció i dramaturgia de Carol López. Teatre Bartrina Reus. Espai Lliure. 2006; *L'home coixí* de Martin MacDonagh. Dir. Victor Muñoz. Teatre Estudi. 2006; Escenografia conjuntament amb Bibiana Puigdefàbregas a l'obra *European House. Pròleg d'un Hamlet sense paraules*. Dir. Àlex Rigola. Cia Teatre Lliure. Al teatre de Salt. Girona. Temporada Alta 2005. Premi Butaca 2007; Dramaturgia, direcció i escenografia, conjuntament amb Iban Beltran, a l'obra (*instant*). Area Tangent. 2005. Dissenyador gràfic i il·lustrador accidental.

MÍRIAM COMPTE

Vestuari

Diplomada en Disseny de Vestuari per a l'Espectacle i la Comunicació Social per l'Escola d'Arts i Tècniques de la Moda i per la Generalitat de Catalunya. Bachelor of Arts with Honours (First Division) per la Universitat de Southampton.

Principals treballs: *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC Sala Petita. 2010; *Pel davant i pel darrera* de Michael Frayn. Dir. Alexander Herold. Teatre Borràs. 2010; *Nó* de Yukio Mishima. Dir. Joan Ollé. Mercat de les Flors. Grec 2010; *El uno y el otro* de Rafael Campos. Dir. Joan Ollé. Teatro Arbolé. Zaragoza. 2010; *El Cafè* de Goldoni. Dir. Joan Ollé. Teatre Romea. 2010; *Kvecht* de Steven Berkoff. Dir. Pep Pla. CAET i Sala Muntaner. 2010; *Aquí s'aprèn poca cosa*. Adaptació teatral de la novel·la *Jakob von Gunten*, de Robert Walser, de Toni Casares. Sala Beckett. 2009; *El jardí dels cinc arbres*. A partir de textos de Salvador Espriu. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC. 2009; *El quadern gris* de Josep Pla. Dir. Joan Ollé. Grec 2009; *Cyrano de Bergerac* d'Edmond

L' EQUIP ARTÍSTIC

Dir. Pep Pla. El Celler d'Espectacles de Lleida. 2008; *Les criades* de Jean Genet. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2008; *El àngel exterminador* de Luis Buñuel. Dir. Joan Ollé. Grec 2008; *Benefactors* de Michael Frayn. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2008; *Ivonne, princesa de Borgonya* de Gombrowicz. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2008; *L'home, la bèstia i la virtut* de Luigi Pirandello. Dir. Pep Pla. CAET-TNC. Sala Petita. 2008; *L'home, la dona i l'altra dona*. Senza Tempo. Mercat de les Flors. 2008; *Coral romput*. A partir de poemes de Vicent Andrés Estellés. Dir. Joan Ollé. Festival Temporada Alta. 2007; *Stalin* de Marc Dugain. Dir. Josep Maria Flotats. Teatre Tívoli. 2007; *La cantant calva & la cantant calva al McDonalds* d'Eugene Ionesco i Lluïsa Cunillé. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2006; *Soldados de Salamina* de Javier Cercas. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. 2007; *La fam* de Joan Oliver. Dir. Pep Pla. TNC Sala Petita. 2006; *El Malentès* de Camus. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2006; *Mika i el paradís* de Francesc Cerró. Dir. Ricard Salvat. CAER i Sala Muntaner. 2006; *La magia dels Ki-Kids*. Dir. Àngel Llàcer. 2005; *Tenim un problema*. Dir. Àngel Llàcer. Villarroel Teatre. 2005; Disseny de vestuari per a la pel·lícula *La Silla* de Julio Walowicz. 2005; *Celebració*. Dir. Josep Galindo. Teatre Romea. 2005; *Flechas del àngel del olvido* de José Sanchis Sinisterra. Dir. Sanchis Sinisterra. Sala Beckett. 2004; *Matar al Presidente*. Dir. Àngel Alonso. Teatre Condal. 2004; *L'oncle Vânia*. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2004; *El Beso de la Mujer Araña*. Dir. Manel Dueso. Teatre Romea. 2004; *El jardí inexistent*. Senza Tempo. Dir. Inés Boza. TNC Sala Tallers. 2004; *L'illa dels esclaus*. Dir. Pep Plà. 2004; *Sis personatges en busca d'autor*. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2004; *Les Amargues llàgrimes de Petra von Kant*. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2003; *Flor de Otoño*. Dir. Josep Costa. Artenbrut. 2003; *Fedra*. Dir. Joan Ollé. Grec 2002; *Víctor o els nens al poder* de Roger Vitrac. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2002; *Món Brossa*. Dir. Franco di Francescantonio. TNC Sala Petita. 2001; *Ball trampa*. Dir. Carme Portaceli. Nou Tantarantana. Grec 2001; *Cara de foc*. Dir. Carme Portaceli. Teatre Lliure. STI 2001; *Ay Carmela* de Sanchis Sinisterra. Dir. A. Simón. Nou Tantarantana. 2000; *Cartas de amor a Stalin* de Juan Mayorga. Dir. Sanchis Sinisterra. Sala Beckett. 2000; *The Mass* de L. Bernstein. Dir. Joan Ollé. Festival de Peralada. 2000; *Zahoríes*. Espectacle de dansa contemporània. Senza Tempo. 2000; *El criat* de Robin Maugham. Dir. Mario Gas. Mercat de les Flors. 2000; *Hamlet* de William Shakespeare. Dir. Lluís Homar. Grec 1999; *L'edat de la paciència*. Dansa contemporània. Àngels Margarit-Cia. Mudances. TNC Sala Petita. 1999; *La cita* de Lluïsa Cunillé. Dir. Xavier Albertí. Producció Grec 1999 i Festival d'Edimburg 1999; *Tango* de Mzorek. Dir. Gabor Tompa. Producció Sitges Teatre Internacional i Teatre Lliure. 1999; *Apocalipsi* de Lluïsa Cunillé. Dir. Joan Ollé. TNC. Sala Petita. 1998; *Así que pasen cinco años* de F. García Lorca. Dir. Joan Ollé. Grec 1998.

LIONEL SPYCHER

Il·luminació

Nascut a Mulhouse (França). Després de treballar com a tècnic de teatre i de concerts, estudia a l'escola del Théâtre National de Strasbourg, en l'especialitat de regidoria tècnica. Un cop finalitzada la seva formació l'any 1995, treballa com a il·luminador a França (amb Jean-Michel Potiron, Joël Jouanneau, Bertrand Bossart, l'Ensemble Sphota, Jacques Rebotier...) i a Espanya (amb Joan Ollé, Jorge Picó...). Ha escrit tres obres de teatre (*Pit-Bull*, *9mm* i *La suspension du plongeur*), les tres representades a França i altres països. Lionel Spycher va dur a escena ell mateix la seva obra *9mm* en català al Festival Internacional de Sitges. Ha dirigit *La suspension du*

L' EQUIP ARTÍSTIC

plongeur a París, al Théâtre du Rond-Point i a Alemanya, al Thalia Theater Halle. Les seves obres estan publicades a Actes Sud Papiers.

Alguns dels seus treballs com a il·luminador: *Escenes d'un matrimoni / Sarabanda* d'Igmar Bergman. Dir. Marta Angelat. TNC Sala Petita. 2010; *Una comèdia espanyola* de Yasmina Reza. Dir. Sílvia Munt. TNC i Centro Dramàtico Nacional. TNC Sala Gran. 2009; *La nit més freda (veus a l'exili)*. Dir. Teresa Vilardell. TNC Sala Tallers. 2009; *Un tramvia anomenat desig* de Tennessee Williams. Dir. Ester Nadal. Sala Muntaner. 2009; *Non solum* de Sergi López i Jorge Picó. Dir. Jorge Picó. TNC Sala Tallers. 2008 i 2009.

També ha signat la il·luminació dels següents muntatges dirigits per Joan Ollé: *Nô*, sobre textos del Teatre Nô Modern de Yukio Mishima al Grec 2010; *El Cafè* de Goldoni. Teatre Romea. 2010; *El jardí dels cinc arbres*. A partir de textos de Salvador Espriu. Temporada Alta. 2009; *El quadern gris* de Josep Pla. Teatre Romea. Grec 2009; *Coral romput*. A partir de textos de Vicent Andrés Estellés. Teatre Lliure. 2008; *Yvonne, princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz. Teatre Lliure. 2008; *El àngel exterminador*. Grec 2008; *Soldados de Salamina*. Teatre Romea. 2007; *L'illa del tresor*. 2006; *La cantant calba o la cantant calba al McDonalds*. Amb dramaturgia de Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure. 2006.

COR LIEDER CÀMERA

Intèrpret

El Cor de Cambra Lieder Càmera va ser fundat a Sabadell l'any 1990 per Josep Vila i Casañas, que en fou director titular i posteriorment artístic. Glòria Coma i Pedrals n'ha estat directora adjunta. L'actual director titular és Xavier Pastrana, i l'Oriol Castanyer n'és els sotsdirector.

Diversos directors de prestigi han dirigit Lieder Càmera, entre els quals podem destacar Josep Pons, Jordi Savall, A. Ros Marbà, Salvador Mas, Manel Valdivieso, Edmon Colomer, Salvador Brotons, J. L. López Cobos, Arturo Tamayo, Ana Isabel Ramos, Eric Ericson, Frieder Bernius, Günter Theuring, G. Nosedà, Lutz Köler, Franz Paul Decker, Trevor Pinnock, Helmut Rilling, Harry Christophers i Eiji Oue.

Lieder Càmera ha col·laborat amb grups instrumentals reconeguts com el Clemencic Consort, The Sixteen, The English Concert, el Drottningholm Baroque Ensemble, l'Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra, la Capella Reial de Catalunya, l'Orquestra Barroca de Sevilla, l'Orquestra Barroca Catalana, l'Orquestra del Teatre Lliure, l'Orquestra de Cambra del Liceu, l'Orquestra de Cadaqués, l'OBC, l'OSV, la JONC i la JONDE.

Des del 1993 ha col·laborat amb el Festival Internacional Castell de Peralada, on ha participat en les produccions de les òperes *L'elisir d'amore*, *Il turco in Italia*, *Pepita Jiménez*, *El rapte en el serrall*, *Carmen*, *El barber de Sevilla*, *Il tabarro*, *Orfeo i Euridice*, *Elektra* i *Madama Butterfly*.

L'estiu del 1997 va participar en l'espectacle de Carles Santos *La pantera imperial*, amb un gran èxit de públic i de crítica. L'espectacle es va representar a Edimburg, París, La Haia, Lió, Sevilla, i a diferents ciutats de Catalunya, i el 2010 s'ha representat de nou al Teatre Lliure de Barcelona.

Lieder Càmera ha estat convidat a participar en importants Festivals Internacionals de Música com el d'Edimburg, Montpeller, Pau Casals a Cuixà, Vinçà a França, 30 Nits de Sabadell, Músiques del Mon a Girona, Torroella de Montgrí, Schubertiada de Vilabertran, Santa Florentina a Canet de Mar, Llívia, Festival de Música Antiga de Barcelona, Festival Chants Sacrés de Méditerranée a Marsella.

També ha actuat a diferents ciutats de l'Estat espanyol com Madrid, Saragossa, Granada, Valladolid, Santiago de Compostela, La Corunya, Sevilla, Jerez, Múrcia, Torrevella i Hondarribia. Lieder Càmera ha enregistrat fins ara quatre discs compactes, dos amb cançons populars i tradicionals catalanes, un de dedicat al repertori per a cor i piano, amb el pianista Adolf Pla, i un altre amb Poemes de Miquel Desclot musicats per Josep Vila i Casañas.

L' EQUIP ARTÍSTIC

Durant el 2010, amb motiu del 20è aniversari del cor, Lieder Càmera ha engegat el projecte Cançónova: l'enregistrament d'un doble CD amb una selecció de cançons representatives de la Nova Cançó, les quals han estat harmonitzades pels músics de més prestigi del nostre país compromesos amb el cant coral.

www.corliedercamera.com

JOAN ANGUERA

Intèrpret

Pedagog, actor i director de teatre, es va formar a l'Escola d'Art Dramàtic "Adrià Gual" (1965-1968), als Estudis Nous de Teatre (1969-1970) i a l'Institut del Teatre de Barcelona (1978). Com a pedagog exerceix de professor d'expressió i de teatre a diversos centres educatius, i ha estat l'impulsor del Màster Europeu Teatre en l'Educació de l'Institut del Teatre de Barcelona. Com a actor i director professional, el 1967 funda el Grup de Teatre Vermell x 4 a Centelles, que estrena *Ronda de mort a Sinera* (1967) a partir de la versió d'Espriu-Salvat, *La Creació*, amb textos de Miquel Martí i Pol (1968), *Els justos*, d'Albert Camus (1969) i *Buril d'I. Ricardi* (1970). Del 1972 al 1996 forma part de La Gàbia Teatre, de Vic. Intervé com a actor a *És quan dormo que hi veig clar* sobre textos de J.V.Foix (1972); *L'última cinta*, de S. Beckett (1976); *Laura a al ciutat dels sants*, de M. Llor (1983); *Tot esperant Godot*, de S. Beckett (1985); *Fi de partida*, de S. Beckett (1990); *L'art de la comèdia*, d'E. De Filippo (1992) i a *American Buffalo*, de D. Mamet (1993), entre d'altres. I com a director, estrena *El canari mut*, de G. Ribemont-Dessaignes (1974); *Escorial*, de M. de Ghelderode (1977); *La cavalcada sobre el llac de Constança*, de P. Handke (1990); *Crònica d'Ann*, de J. Borrell (1983); *Rostres coneguts, sentiments ambigus*, de B. Strauss (1986) i *El cant del boc*, de B. Breytenbach (1991). Als anys 90 participa com a actor a *Els pastorets* de S. Pitarra., dir. F. Roda; *Un cas curiós* de C. Goldoni, dir. J. Vilà; *El rei David*, d'A. Honegger, dir. A. Argudo; *Àfrica 30* de M. Sàrrias, dir. T. Casares, i com a director, a *Duros a quatre pessetes*, de S. Rusiñol; *Monsieur Barnett*, de J. Anouilh i *El cor menjat*, de Renada L. Portet. També crea la Companyia Follim Follam (1996) que recollia i interpretava "Cançons populars porques" i que va enregistrar tres CD's i fer més de 200 "bolos".

Els darrers anys ha treballat sota les ordres de Mario Gas (*Olors*, de J.M. Benet i Jornet; *Lulú*, de F. Wedekind, i *La mare Coratge i els seus fills* de B. Brecht), Joan Ollé (*12 canten Brecht*), Àlex Rigola (Glengarry Glen Ross, de D. Mamet). Del 2004 al 2006 treballa com a actor a la Cia. Caterina Sagna de Venècia a l'espectacle de dansa-teatre *Heil Tantz!* de C. Sagna. Entre els seus últims espectacles s'hi compten: *Somriure d'elefant* de Pau Miró; *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu, dir. Oriol Broggi; *L'Aigua*, sobre textos de Jesús Moncada, dir. Xicu Masó; *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés, dir. Joan Ollé; *El rei Lear* de W. Shakespeare, dir. Oriol Broggi; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu, dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009, *El Cafè* de Goldoni, dir. Joan Ollé. Teatre Romea. 2010 i *Nó*, sobre textos Yukio Mishima al Grec 2010.

Ha rebut diversos premis, d'entre els quals destaquen el Premi de la Crítica al Millor Actor de la Temporada 06-07 per *Somriure d'elefant* de Pau Miró al Festival Grec de Barcelona i per *Primera història d'Esther* amb el Teatre Nacional de Catalunya. Premi de la Crítica al millor actor de la temporada 94-95 per *Un cas curiós*, i el Premi de la Crítica al millor actor de la temporada 99-00 per *Olors* de J.M. Benet i Jornet.

L' EQUIP ARTÍSTIC

PAULA BLANCO

Intèrpret

Llicenciada l'any 2008 en Interpretació per l'Escola Superior d'Art Dramàtic de Catalunya – Institut del Teatre de Barcelona. En teatre, darrerament ha treballat als espectacles: *El Cafè* de Goldoni, dirigit per Joan Ollé. Teatre Romea. 2010; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu, dirigit per Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009; *La terra és baixa, bruta i erma*, espectacle sobre poesia catalana del s. XX, dirigit per Jordi Faura i Abel Coll. Teatre Romea. 2009; *El rei Lear*, de William Shakespeare, dirigit per Oriol Broggi, una producció de La Perla 29. Biblioteca de Catalunya. Grec 2008. El 2008 va participar a *Rock'n'Roll*, de Tom Stoppard, amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure), i també a *Rey Lear*, de William Shakespeare, versió de Juan Mayorga i direcció de Gerardo Vera (producció del Centro Dramático Nacional. Teatre Nacional de Catalunya). La temporada 2007-2008 va participar a *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda, adaptació de Josep Maria Benet i Jornet, amb direcció de Toni Casares (una producció del Teatre Nacional de Catalunya). El 2006 participa en la representació de *Product*, de Mark Ravenhill, amb el mateix Ravenhill en escena, estrenat al Festival Temporada Alta 2006.

En televisió, ha participat a: *Ventdelplà*. Direcció: Jesús Segura (TV3, 2009, i juliol 2007); *Zoo*, de Josep Maria Benet i Jornet. Direcció: Jesús Segura (TV3, gener-abril 2008); *Tretze anys i un dia*. Direcció: Jesús Font. (TV3, maig 2007); *Porca Misèria*. Direcció: Joel Joan (TV3, 2005, 2006 i 2007); *Jocs i mentides*. TV Movie. Direcció: Lluís Zayas (TV3, 2002).

També cal destacar les seves col·laboracions setmanals per a *Alguna Pregunta Més?* dins el programa de ràdio *Els Matins de Catalunya Ràdio* conduït per Antoni Bassas. Catalunya Ràdio (setembre 2006/ juliol 2007).

MONTSERRAT CARULLA

Intèrpret

Comença fent teatre amateur, i segueix alguns cursos a l'Institut del Teatre de Barcelona al final dels anys 1940. De 1970 a 1976 cursa també Història de l'Art a la Universitat de Barcelona. Fins el 1960 no comença a treballar en

teatre professional, amb *Soparem a casa*, *El fiscal Recasens* i l'adaptació de *Romeo i Julieta* de Josep Maria de Sagarra. Marxa dues temporades a Madrid i torna a Barcelona el 1964. D'aleshores ençà ha participat en nombroses obres de teatre, en films i en algunes sèries de televisió, com *Secrets de família* (1995), *Dones d'aigua* (1997) o *El cor de la ciutat* (2000) de TV3, o *Hospital Central* de Telecinco. També ha fet de dobladora al català i castellà en films estrangers.

El 1995 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 1999 la Medalla d'Or al Mèrit Artístic. De la seva llarga carrera, destaquen els espectacles *L'enterrament és a les quatre*, de Joan Vila Casas; *Mort de Dama*, de Llorenç Villalonga; *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà; *Pigmalió*, de George Bernard Shaw; *La viuda trapella*, de Carlo Goldoni, en adaptació de Maria Aurèlia Capmany; *Hamlet*, de Shakespeare, dirigit per Pere Planella; *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu, *La Reina de Bellesa de Leenane*, de Martin McDonagh, *A Little Night Music* de Stephen Sondheim, *El temps i els Conway*, de J. B. Priestley i *Guys & dolls* (1998) dir. Mario Gas. Darrerament ha treballat amb Joan Ollé als espectacles: *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009; i *Nó*, sobre textos Yukio Mishima al Grec 2010.

L' EQUIP ARTÍSTIC

En cinema, destaquen *Surcos* (1951), de José Antonio Nieves Conde; *Cambio de sexo* (1977), de Vicente Aranda; *Companyys, procés a Catalunya* (1979), de Josep Maria Forn i Costa; *El vicari d'Olot* (1982), de Ventura Pons; *La ciutat dels prodigis* (1999), de Mario Camus i *El orfanato* (2007), de Juan Antonio Bayona.

ROSA MUÑOZ

Intèrpret

Neix a Barcelona el 1967. Estudia dansa contemporània a l'Institut del Teatre de Barcelona. El 1991 funda la companyia Búbulus amb el coreògraf Carles Salas. Espectacles d'aquesta època són *Por el balcón*, solo curt estrenat a la programació del Festival d'estiu de Barcelona Grec 1992 i representat a Espanya i l'estranger i *Calleja*, estrenat l'any següent al mateix Festival.

El 1993 forma companyia amb Andrés Corchero, el primer espectacle creat és *Efebo o así que pasen los años* i de la seva col·laboració amb l'artista plàstic Jordi Rocosa neix l'espectacle *Alaire*. Sempre vinculada amb artistes d'altres disciplines, sobretot músics, i a la improvisació, l'any 2001 presenten amb el pianista Agustí Fernández la peça *A modo de esperanza* en el Festival Grec de Barcelona.

Compagina el seu treball personal d'investigació amb el treball conjunt amb Andrés Corchero a la companyia Raravis, creant un tàndem bastant peculiar que té un segell molt propi definit per la sensibilitat i força en els seus espectacles. Les seves creacions més recents amb la companyia són: *Present vulnerable*, a partir de poemes de Feliu Formosa. TNC Sala Petita. 2009; *...de San Vito*. Mercat de les Flors. 2007; *Sosa*. Teatre Tantarantana, Barcelona. Rosa Muñoz- Sofia Asencio. 2006; *Katiuskas*. Museu d'Art, Sabadell. Joan Saura- Anna Subirana- Mireia Zantop- Rosa Muñoz. 2005; *...de terrissa*. L'Espai, Barcelona. Andrés Corchero- Rosa Muñoz. 2004.

Entre el 1999 i el 2003 crea les peces: *Delirios y otras flores* (1999), *A jirones* (2000), *Coplas del blanco Miguel* (2002) i *Romance N°4* (2003).

Col·labora a trobades puntuals dirigides pel coreògraf Carmelo Salazar amb la participació d'altres coreògrafs i col·labora habitualment amb el poeta Eduard Escofet.

També ha participat com a actriu a l'espectacle dirigit per Joan Ollé *Yvonne, princesa de Borgonya*, de W. Gombrowicz, al Teatre Lliure.

VICTORIA PAGÈS

Intèrpret

L'actriu Victòria Pagès té una llarga trajectòria en teatre, televisió i cinema. En teatre ha participat entre d'altres espectacles a: *Marburg* de Guillem Clua. Dirigit per Rafel Duran. TNC Sala Petita. 2010; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu. Dirigit per Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009; *Mama Medea* de Tom Lanoye. Dirigit per Magda Puyo. Teatre Romea de Barcelona; *Tirant lo blanc* de Joanot Martorell. Dirigit per Calixto Bieito (nominada als premis Max com a millor actriu de repartiment); *Arcàdia* de Tom Stoppard. Dirigit per Ramon Simó. Teatre Nacional de Catalunya (premi de la Crítica Teatral de Barcelona a la millor interpretació femenina 2006-2007); *Teràpies* de C. Durang. Dirigit per Rafa Calatayud. Teatre Condal de Barcelona; *Peer Gynt* de Henrik Ibsen. Dirigit per Calixto Bieito. Festival Ibsen de Bergen (Noruega) i Festival Grec de Barcelona; *Festen* de Thomas Vinterberg. Dirigit per Josep Galindo. Teatre Romea de Barcelona i gira nacional; *El rei Lear* de W. Shakespeare. Dirigit per Calixto Bieito. Teatro Romea de Barcelona. Gira nacional; *11 de setembre 2001- Las*

L' EQUIP ARTÍSTIC

Troyanas de M. Vinaver. Dirigit per Ramón Simó. Teatre Nacional de Catalunya; *Escenes d'una execució* de H. Barker. Dirigit per Ramón Simó. Teatre Nacional de Catalunya; *Històries d'amor* de T. Cabré. Dirigit per Toni Casares. Teatre Nacional de Catalunya; *L'estiu* de Goldoni. Dirigit per Sergi Belbel. TNC; *El gos del tinent* de J. M. Benet i Jornet. Dirigit per Toni Casares. Sala Beckett de Barcelona; *La sang* de Sergi Belbel. Dirigit per Toni Casares. Sala Beckett de Barcelona; *Dakota* de J. Galceran. Dirigit per J. Maria Mestres. Teatre Poliorama de Barcelona; *T'odio amor meu* de Dorothy Parker. Dirigit per J. Lluís Bozzo. Teatre Victòria de Barcelona i gira nacional. *Quan era petita* de Sharman MacDonald. Dirigit per Tamzin Townsend. Sala Art Brut de Barcelona; *Snoopy el musical*. Dirigit per R. Reguant. Teatre Goya de Barcelona; *El castell dels tres dragons* de Pitarra. Dirigit per D. Barbany. SAT de Barcelona; *El Knack* d'A. Jellicoe. Dirigit per R. Reguant. Sala Villarroel de Barcelona.

En televisió ha participat a *Ventdelplà*. TV3; *La Sagrada Família*. Direcció: Dagoll Dagom. TV3; *Carta mortal*. Direcció: Eduard Cortés. Tvmovie; *Cabell d'àngel*. Direcció: Enric Folch. Tvmovie; *A la vida a la mort*. Direcció: Jesús Garay. Tvmovie. *El cor de la ciutat*. Direcció: Esteve Rovira. TV3; *Hospital Central* (capítols 141-142). Tele5; *Nissaga l'herència*. Direcció: Silvia Quer. TV3. *Sitges*. Direcció: Eduard Cortés. TV3; *Oh Espanya*. Direcció: Lluís Mª Guell. TV3; *Estació d'enllaç*. Direcció: X. Berraondo. TV3; *Oh Europa!* Direcció: J. Lluís Bozzo- Eduard Cortés. TV3.

En cinema ha rodat les pel·lícules *Ingrid*. Dirigida per Eduard Cortés; *El juego del ahorcado*. Dirigida per Manuel Gómez Pereira; *La mare cuida de mi*. Dirigida per Enric Folch (curt); *33 centilitros de genio*. Dirigida per Enric Folch y Marc Bartolí (curt).

ALBERT PÉREZ Intèrpret

Estudia a l'Institut del Teatre de Barcelona el mètode Uta Hagen amb Carol Rosendfeld, interpretació amb John Strasberg, el seminari Shakespeare amb Penny Cherns, interpretació amb Bob McAndrew i clàssics Alemany amb Konrad Zsiedrisch.

En teatre destaquen les seves interpretacions en espectacles dirigits per Carme Portaceli, com ara: *Prometeu* d'Èsquil/Heiner Müller. Grec 2010; *L'auca del senyor Esteve* de Santiago Rusiñol. TNC Sala Gran. 2010; *Ricard II* de Shakespeare. FEI. Nau Ivanow. 2009; *Josep i Maria* de Peter Turrini. 2008; *Què va passar quan Nora va deixar el seu home* d'Elfriede Jelinek. TNC-CAER. 2008; *Fairy* de Carme Portaceli i Toni Martín. Nau Ivanow. 2007; *L'agressor* de Thomas Jonigk. Nau Ivanow. 2007; *La finestra tancada* d'Agustí Vila. Teatre Lliure. 2006; *Por menjar-se ànima* de R.W. Fassbinder. 2000; *Lear* d'Edward Bond. 2003; *Retorn al desert* de Bernard-Marie Koltés. 2003; *Cara de foc* de Marius Von Mayenbourg.

També ha participat en altres espectacles al TNC, com ara: *La fam* de Joan Oliver. Dir. Pep Pla. 2006; *Uuuuh!* De Gerard Vázquez. Dir. Joan Fonst. 2006; *El professional* de Dusan Kovacevic. Dir. Madga Puyo. 2005; *Guys and dolls* de F. Loeser i A. Burrows. Dir. Mario Gas. 1998.

Altres treballs destacats: *L'home dels coixins* de Martin McDonagh. Dir. Xicu Masó. 2009; *DIKTAT* d'Enzo Cormann. Dir. Lurdes Barba. 2004; *Barcelona mapa d'ombres* de Lluïsa Cunillé. Dir. Lurdes Barba. Sala Beckett. 2004; *The full monty* de Terrence McNally. Dir. Mario Gas. 2001; *El malentès* d'Albert Camus. Dir. Antonio Simón Rodríguez. 2000; *Macbeth* de Shakespeare. Dir. Tamzin Townsend. 1996; *Dancing!* D'Helder Costa. Dir. Mario Gas. 1991.

Algunes de les seves aparicions més destacades al cinema són: *A la deriva*, dirigida per Ventura Pons; *Sing for darfur*, dirigida per Johan Kramer; *La educación de las hadas*, dirigida per José Luís Cuerda; *El perfume*, dirigida per Tom Tykwer; *Pleure pas Germain*, dirigida per Alain de Halleux i *La ciudad de los prodigios*, dirigida per Mario Camus.

L' EQUIP ARTÍSTIC

A la televisió ha interpretat diferents personatges en sèries com *Porca Misèria*, *Àngels i Sants*, *El comissario*, *De moda*, *Jet Lag*, *Psico Express*, *Crims*, *Sitges*. També ha participat a les TV-movies: *El eden*, *Violetas*, *La Mari*, *23-F El día más difícil del rey*, *Carles, príncep de Viana*, entre d'altres.

ÀNGELS POCH Intèrpret

Formada a l'Institut del Teatre del Vallès Occidental a Terrassa, la seva llarga carrera d'actriu li ha permès treballar amb nombrosos directors de renom com Sergi Belbel, Calixto Bieito, Ariel García Valdés, Helena Pimenta, Joan Ollé, Georges Lavaudant, Oriol Broggi, Pere Planella, entre d'altres, i representar obres de Txèkhov, O'Neil, Marivaux, Brecht, Ibsen, Pinter, Bernhard, Goldoni, Rusiñol, Sagarra, Racine, Shakespeare, Benet i Jornet, Belbel, Pirandello,...

Ha estat guardonada amb el Premi de la Crítica de Barcelona (temporada 1994/95) el Premi Butaca a la millor actriu (1995) i el Premi Memorial Margarida Xirgu (temporada 1997/98).

El 2009 s'incorpora a la Companyia T6, amb la qual fins ara ha interpretat *Lhuny de Nuuk* de Pere Riera, *A mi no em diguis amor* de Marta Buchaca, i *M de Mortal* de Carles Mallol.

Darrerament també ha participat als següents espectacles: *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu, dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran (2009); *Lleons*, de Pau Miró. TNC Sala Tallers. Projecte T6 (2009); *Hikikomori*, de Jordi Faura, dir. Abel Coll i Jordi Faura (2009); *Yvonne, princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz, dir. Joan Ollé (2008); *Hedda Gabler* d'Ibsen, dir. Pau Carrió (2008), *Passat el riu* de Joe di Pietro (2007); *Primera Història d'Esther* de Salvador Espriu, dir. Oriol Broggi (2007); *La cantant calba i La cantant calba al Mc Donald's* de Ionesco/Lluïsa Cunillé (2006); *El malentès* d'A. Camus (2006), dir. Joan Ollé; *Salamandra* de J.M. Benet i Jornet, dir. Toni Casares (2005), *Amor Fe Esperança* d'O. Von Horvath, dir. Carlota Subirós (2005), etc.

Ha treballat també en diverses sèries d'èxit de televisió com *Estació d'enllaç*, *La memòria dels Cargols*, *Temps de silenci* i *Porca misèria*.

FÈLIX PONS Intèrpret

Format en interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, ha seguit diversos cursos també amb Nancy Tuñón, Teodoros Terzopoulos, Alla Demidova, Roberto Cerdán, leonid Robermann i Augusto Boal, entre d'altres. També ha seguit cursos de dansa i moviment amb Miguel Camarero, Mal Pelo, Andrés Corchero i Mònica Extremiana; de *clown*, amb Hernan Gené, i d'escriptura dramàtica, amb José Sanchis Sinisterra.

Al Teatre Lliure l'hem pogut veure als espectacles: *Rock'n'Roll* de Tom Stoppard, dir. Àlex Rigola; *2666* de Roberto Bolaño, dir. Àlex Rigola; *Día de partit*, de David Plana, dir. Rafel Duran; *El buñuelo de Hamlet*, dir. Àlex Rigola; *El pati* d'Emili Vilanova, dir. Pep Anton Gómez.

Al TNC ha participat als espectacles: *Aigües encantades*, de Joan Puig i Ferrer, dir. Ramon Simó; *Primera Plana* de Ben Hecht i Charles MacArthur, dir. Sergi Belbel; *Maria Rosa* d'Àngel Guimerà, dir. Àngel Alonso; *Refugiats* de Sergi Pompermayer, dir. David Plana; *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo, dir. Sergi Belbel; *La barca nova* d'Ignasi Iglésias, dir. Joan Castells.

L' EQUIP ARTÍSTIC

Altres treballs en teatre: *L'alfabet de l'aigua o quan les gotes no saben on caure*, Cia. La d'Hac, dir. Rafel Duran; *Parracs* sobre textos de Bertolt Brecht, Cia Parracs, dir. Joan Castells; *Romeo y Julieta* de William Shakespeare, UR Teatro, dir. Helena Pimenta; *Mala Sang* de Savid Plana, dir. David Plana, Sala Beckett; *Trabajos de amor perdidos* de William Shakespeare, UR Teatro, dir. Helena Pimenta; *La màquina d'aigua* de David Mamet, dir. Àlex Rigola, Sala Beckett; *Suite* de Carles Batlle, dir. Toni Casares, Sala Beckett; *Bodas de sangre* de Federico García Lorca, dir. Ferran Madico. Grec 2001.

En televisió ha treballat a les sèries *Ventdelplà*, *El cor de la ciutat*, *Sitges*, *La Lloï*, *Des del balcó* i *Valèria*.

EL CANAL I TEMPORADA ALTA 2010

EL CANAL–Centre d’Arts Escèniques de Salt/Girona i el festival Temporada Alta són dues potes d’un mateix projecte i per això treballen conjuntament amb l’objectiu d’anar fent de Girona i de Salt un centre escènic ambiciós, que aprofundeix en les arrels de la nostra cultura. Per això recupera textos no teatrals catalans (*Joan Maragall: La llei d’amor*) i vol ajudar els creadors catalans a tirar endavant els seus projectes en millors condicions (*Concert tempestiu* i *Celebració*) posant un èmfasi especial en la creació contemporània (*Chicha Montenegro Gallery* i *Últim dia a la terra*). Alhora, a mig termini, EL CANAL té la voluntat d’ajudar a donar a conèixer la creació catalana fora del nostre país i de donar suport especialment a projectes que ajuntin artistes catalans amb d’altres de fora (*Tot i Lola la comedianta*).

El festival Temporada Alta i EL CANAL són un festival i un centre de producció nacionals i amb voluntat de jugar un important paper internacional i, per tant, la seva feina no és la de produir i programar espectacles exclusivament locals. Però el Festival i el Centre tenen un fort arrelament local i volen ajudar també cada vegada més que tant els artistes que són de la zona, com els de fora que es vagin instal·lant a les nostres comarques, tinguin un paper important a les programacions. Al festival **Temporada Alta** 2010 la presència d’artistes, de companyies i de sales gironines és la més elevada de tota la història del Festival. Dels 76 muntatges d’aquesta edició del festival, 19 espectacles tenen gironins i la majoria d’ells amb una presència important i d’aquests 19, 13 són, a més, coproduccions del Temporada Alta Festival de Tardor de Catalunya i d’EL CANAL Centre d’Arts Escèniques Salt/Girona.

EL CANAL CENTRE D'ARTS ESCÈNIQUES SALT/GIRONA

El CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona és un centre nacional de producció i de creació escènica que forma part de la xarxa de centres públics conjuntament amb el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure i els Centres d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa. L'Ajuntament de Salt, l'Ajuntament de Girona, la Diputació de Girona i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya són les institucions conveniades que han engegat el centre.

Des dels seus inicis, els **objectius** que persegueix el Centre són: produir i coproduir espectacles de primera línia des de l'àrea urbana de Girona però amb la voluntat que tinguin una exhibició posterior el més àmplia possible. Aquests espectacles són sobretot de teatre, i molt especialment de teatre de text; el Centre treballa conjuntament amb el Temporada Alta-Festival de Tardor de Catalunya, i aquesta col·laboració ha de servir als creadors del nostre país com a espai natural de trobada amb creadors estrangers i també com a trampolí per accedir a programacions de fora del nostre país; el Canal vol ser un lloc de treball també per a les noves generacions de creadors que van sorgint a Catalunya; el Centre vol col·laborar a difondre i a fer créixer l'autoria catalana; col·laborar a teixir conjuntament amb el TNC, el Teatre Lliure, el Mercat de les Flors, els Centre d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa, la nova xarxa de producció teatral pública de Catalunya; treballar conjuntament amb els teatres del Servei Metropolità de Teatres i Auditoris (Teatre Municipal de Girona, Teatre de Salt, Sala la Planeta i Auditori de Girona) tant per aconseguir una programació millor, com per aconseguir arribar a un públic més ampli.

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona produeix cada temporada un mínim de quatre espectacles que es gestionen des del Centre i per cada es compta amb coproductors (Teatre Lliure, Teatro Español de Madrid, Festival Grec...), la qual cosa permet, a banda de poder fer propostes amb més mitjans,

EL CANAL CENTRE D'ARTS ESCÈNIQUES SALT/GIRONA

garantir la seva exhibició i gira posterior. També cada temporada els Centres de Creació de Reus, Terrassa i Salt/Girona presenten una coproducció conjunta.

EL CANAL va iniciar la seva activitat la tardor del 2007 amb l'estrena de *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés, dirigit per Joan Ollé. La temporada 2007-2008 es varen presentar, a més de *Coral Romput*, *Blanco*, d'Octavio Paz, dirigit per Frederic Amat, *Brossalobrossotdebrossat*, de Carles Santos, i *Pinsans i Cadernerres*, dirigit per Xavier Albertí, i la coproducció de tots els Centres de Creació *El silenci del mar*, de Jean Bruller, dirigit per Miquel Górriz. La Temporada 2008-2009 El Canal ha presentat *La marea*, de Mariano Pensotti, *Petó Públic*, dirigit per Rosa Maria Sardà, *Vides Privades*, dirigit per Jordi Prat, *Mort d'un viatjant*, dirigit per Mario Gas, *La revolució*, de Jordi Casanovas, *Traïció*, dirigit per Carles Alfaro i la coproducció de tots els centres de creació *La vida lluny dels poetes*, dirigida per Josep Pere Peyró.

En la temporada 2009-2010 El Canal ha presentat *El Quadern Gris* de Josep Pla, dirigit per Joan Ollé; *Al cel, un oratori per a Jacint Verdaguer* de Narcís Comadira, dirigit per Xavier Albertí; *El jardí dels cinc arbres* de Salvador Espriu, dirigit per Joan Ollé; *Alaska i altres deserts*; *Le sort du dedans* de Camille Decourtye i Blai Mateu Trias, *L'Odissea* d'Homer, dirigida per Antoni Calvo. *Dues dones que ballen* de Josep Maria Benet i Jornet, dirigida per Àlex Rigola, que estava prevista per aquesta temporada, ha estat ajornada, per motius de salut de l'actriu Anna Lizaran a la temporada 2010-2011.

La futur seu de EL CANAL Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona, la Factoria Cultural de La Coma-Cros, està actualment en fase d'obres. A la Coma-Cros EL CANAL hi tindrà espais d'assaig, magatzems, oficines i un espai d'exhibició modulable. Actualment els espectacles del Centre s'estrenen als espais teatrals existents a Girona i Salt (Teatre Municipal, Teatre de Salt, Sala La Planeta...).

INFORMACIÓ I VENDA D'ENTRADES

Joan Maragall: La llei d'amor

Una adaptació de Carles Guillén i Joan Ollé a partir de l'obra de Joan Maragall

Una producció de
EL CANAL
Teatre Nacional de Catalunya

Lloc: **Teatre Municipal de Girona**

Divendres, 9 d'octubre a les 21h

Dissabte, 10 d'octubre a les 21h

Preu: **30/20/16/8 EUR**

Venda entrades:

Taquilla del **Teatre Municipal de Girona**, de dimarts a divendres de 13 a 17h

Taquilla del **Teatre de Salt**, de dimarts a divendres, de 20 a 21h

Taquilla de l'**Auditori de Girona**, de dimarts a divendres de 12 a 14h.

Taquilla dels **espais d'actuació**, 1h abans de l'espectacle

EL BLOC DE TEMPORADA ALTA: <http://www.apuntsdetemporada.cat/>

TAMBÉ PODEU TROBAR TEMPORADA TEMPORADA ALTA A:

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona

